

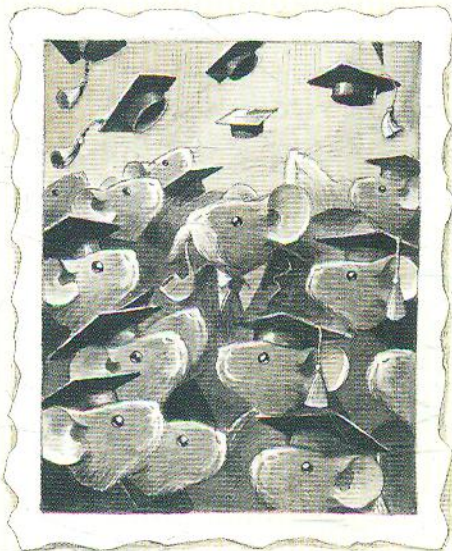

МИШАЧИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Др-р-рин-нь! У книгарні пролунав різкий дзвін касового апарату.

«Уперед! Нам пора», — свиснула зі стосу книжок миша. І в ту ж мить безліч мишачих мордочок повисувалися зі своїх сховків.

Хлопчик, який щойно розрахувався за комікс, так заглибився у розмову з книгарем, що вони обоє зовсім не зважали на те, що діється довкола. Ось вона, ідеальна нагода! Миші одна за одною вислизали з-за книг і з полиць, тихцем прошмигували через усю книгарню і зникали в нірці у найдальшому закутку крамниці. Завиграшки здолавши кілька додаткових перегородок, вони нарешті опинились у потрібному місці.

За книжковими полицями розташувався мишачий університет. Кожна спрагла знань миша могла дізнатися там геть усе про свою історію: про мишей, які об'їхали весь світ, і про мишей, які здійснили визначні відкриття. Були у навчальній програмі й людські здобутки. Наприклад, винайдення парової машини і розвиток електричного освітлення.

Лекції читав мишачий професор — давно вже немолодий сивий миш. На носі він мав розкішні сріблясті вуса. У зубах незмінно тримав люльку і виймав її тільки тоді, коли щось розповідав. Після лекцій він ховався до своєї комірчини й насолоджувався вечірньою тишею, сидячи у м'якенькому кріслі. Попахував собі люлькою та пригадував давні часи. У молоді роки професор зазнав у ім'я науки чимало пригод. Тепер же настали спокійні часи. Спокійні, хоч і доволі нудні, вважав він.

НЕЗНАЙОМА МОРДОЧКА

Сьогодні на лекцію прийшло мишеня, якого професор раніше ніколи ще тут не бачив. З-за останнього ряду визирав його крихітний ніс. Юний незнайомець терпляче чекав, поки професор закінчить заняття й інші миші розбіжаться по своїх нірках. Лише після цього він не-сміливо підійшов до професорського пульту.

— Перепрошую, пане професоре, мені терміново потрібна ваша допомога... — зніяковіло промовило мишеня. — Справа в тому, що я розшукую скарб.

Професор нашорошив вуха.

— Давно-предавно мій прапрапрапра... — мишеня зупинилось і взялося на пальцях рахувати, скільки саме «пра» йому ще потрібно вимовити. Але, мабуть, дійшло до висновку, що кількість «пра» тут не має значення, і розпочало ще раз.

— Давно-предавно один з моїх пра... щурів... Ой! Давно-предавно мій далекий прародич плив на кораблі через Атлантичний океан. І віз зі собою великий скарб!

— Он як?! А звідки тобі про це так достеменно відомо? — поцікавився професор.

— Ось, — писнуло мишеня і, попорпавшись у своїй торбині, вийняло якийсь папірець. До цього запитання воно вочевидь підготувалося.